

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. S., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č. j. 1820/DS/2017,
takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č. j. 1820/DS/2017, JID: 76000/2017/KUUK/Koe, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 19. 12. 2016, č. j. MgMT-SČ/077522/PŘ/2569/2016/Ti, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se dopustil tím, že dne 20. 6. 2016 ve 12:50 hodin na silnici I/13 u obce Kladruby ve směru na Bílinu při řízení osobního vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, překročil nejvyšší

dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h), když mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C naměřena rychlost jízdy 124km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3\%$ tedy 120 km/h a žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 30 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech a správní orgán v rozporu se zásadou oficiality nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dle názoru žalobce nebylo místo spáchání přestupku ve správních rozhodnutích přesně vymezeno, neboť v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že přestupek byl spáchán na silnici I/13 u obce Kladruby. Žalobce se domnívá, že místo spáchání přestupku nebylo dostatečně zjištěno.
3. Žalobce dále namítl, že se magistrát nezabýval materiálním znakem přestupku, když v rozhodnutí absentuje, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Materiálním znakem daného přestupku je dle žalovaného společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu, žalobce vytýká žalovanému, že v daném případě nerozlišuje mezi formálním a materiálním znakem přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že při svém rozhodování vycházel, stejně jako magistrát, z důkazů předložených Policií České republiky.
5. K námitce žalobce ohledně neprovedení důkazu jím navrženého a nedostatečného zjištění místa a okolností spáchaného přestupku žalovaný uvedl, že magistrát návrhu žalobce na provedení důkazu místního šetření nevyhověl s ohledem na nadbytečnost daného důkazu, když protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně zjištěno a při místním šetření by nebylo možné vytvořit stejné počasí a stejné povětrnostní podmínky včetně zatíženosti pozemní komunikace.
6. Ohledně naplnění materiální stránky přestupku poukázal žalovaný na skutečnost, že nemá sebemenší pochybnost o spáchání přestupku ze strany žalobce, jak ostatně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčený, že přestupek žalobce je přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentován. Na podporu svých tvrzení odkázal na podklady a důkazy obsažené ve správním spise. K tomu žalovaný doplnil, že jednání žalobce podle jeho názoru naplňuje definici přestupku dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť bylo nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům silničního provozu.

Posouzení věci soudem

7. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
8. Po zvážení skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 29. 6. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 20. 6. 2016 ve 12:50 hodin na silnici č. I/13 (odpočívadlo Tuchlov), u obce Kladruby, ve směru na Bílinu, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, překročil dovolenou rychlost na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 90 km/h, a byla mu naměřena rychlost 120 km/h (po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně čísla snímku záznamu radarového zařízení: 133. Osobní automobil tov. zn. BMW, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů V. S., narozený dne „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 30 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h. Žalobce odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2009 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 4 přestupky, přičemž tři z nich se týkaly překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.
11. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že na den 7. 11. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, přičemž Magistrát dne 19. 12. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MgMT-SČ/077522/PŘ/2569/2016/Ti (MgMT/145325/2016), jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.
12. Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h.
13. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
14. Dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně neprovedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku ze strany správního orgánu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně uvedl, že by provedení takového důkazu bylo ve věci nadbytečné, neboť se jedná o požadavek nemožného, když nelze zajistit stejné počasí a povětrnostní podmínky a nelze připustit opakované porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, čj. 1 As 300/2015-35, *„prokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti.“*
16. Při posuzování další námitky žalobce ohledně nepřesného zjištění místa spáchání přestupku, vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku *„na silnici I/15 v obci Chrámce“*. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
17. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: *„... dne 20. 6. 2016 ve 12:50 hodin, na silnici č. I/13, u obce Kladruby, ve směru na Bílinu, při řízení vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 30 km/h“*. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, je nutno vyhodnotit jako nedůvodnou námitku žalobce ohledně nepřesného vymezení místa spáchání přestupku. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.
18. K problematice řádného vymezení místa spáchání přestupku provozovatelem vozidla, je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“* Z výroku rozhodnutí magistrátu lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupků, které bylo lokalizováno na silnici č. I/13, u obce Kladruby, ve směru na Bílinu, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové

podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným.

19. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
20. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsaným jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
21. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal magistrát žalobce vinným z jednání spočívajícím v porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/h, čímž spáchal přestupek vymezený v ustanoveních § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o více než 30 km/h (formální stránka přestupku).
22. Soud dovodil, že materiální znaky protiprávního jednání žalobce, tak i formální znaky přestupku byly naplněny. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít

za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

24. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný neprokázal, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplynají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, 6 As 135/2015 – 79, podle něhož se tento náleze ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce